SOPOTNIK

Glasilo župnije Čatež ob Savi

leto: **2025**, mesec: **JUNIJ** številka: **06**

Podarjaj ljudem svoje srce, dokler živijo.

SVETI DUH DELUJE V DUHOVNEM ČLOVEKU

V župnijo je prišel nov župnik. Ker jo je hotel spoznati, se je odpravil med ljudi. Srečal je čevljarja in se z njim zapletel v pogovor. Kmalu je spoznal, da je obrtnik pobožen in moder mož, zato mu je rekel: »Vi ne bi smeli biti čevljar in opravljati tako preprostega dela.«

Mojster je župniku razložil, da prav zdaj dela čevlje za otroka uboge vdove ter dejal: »Gospod, vi pridigate tako, kakor od vas pričakuje Bog, jaz pa delam otroku čevlje, kakor Bog pričakuje od mene. Ko bova oba prišla pred njega, lahko upava, da bo Bog izrekel vam in meni enako pohvalo: "Prav, dobri in zvesti služabnik."«

Preprost čevljar je župnika poučil, da človeka, ki se pusti voditi Svetemu Duhu, vsa opravila, še tako vsakdanja, vodijo k Bogu.

Imamo različne sposobnosti in opravljamo različne službe, a duhovnega človeka vse vodi k Bogu: »Različni so duhovni darovi, Duh pa je isti. Različna so dela, isti pa je Bog, ki dela vse v vseh«

PRAZNIK SV. TROJICE

Praznik Svete Trojice razumem kot povabilo, da se močneje zavemo delovanja vseh treh Božjih oseb v našem življenju. Vabi nas, da odkrivamo Očeta, Sina in Svetega Duha ter se jih oklenemo, da bi lahko živeli polno in iskali zaklade, ki jih ne razjedata ne molj ne rja.

Ob današnjem prazniku se mnogi trudijo, da bi s svojim razumom razvozlali skrivnost Svete Trojice. To jim ne bo uspelo.

Bolj nas mora prevzeti dejstvo, da je Bog usmiljen, blagohoten in pravičen. Bodimo zato veseli, da nas ta neskončni Bog hoče imeti za svoje otroke in svoje prijatelje.

Ko molimo, nikoli ne pozabimo na lep zaključek molitve, ki se glasi: »Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu, kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj. Amen.«

HREPENENJE PO BOGU

O Bog, moj Bog, željno te iščem, mojo dušo žeja po tebi; moje telo koprni po tebi kakor suha in izčrpana zemlja po vodi. (Ps 63,2)

Mojo dušo žeja po tebi, moj Bog, zase in za ves svet. Vselej. Vsak trenutek. Koprnim po tebi globlje, kakor jelen hrepeni po potokih voda. Vedno znova. Moje telo medli le po tebi na suhi zemlji brez vode. Brez tvoje ljubezni me nič ne more odžejati, nič osrečiti. Noben človek. Nobena stvar. Jezus, tvoje sveto Srce je neskončen in neizčrpen izvir. Iz njega nam daješ piti žive vode – svojega Duha, kjer hočeš, kadar hočeš in kakor hočeš. Jezus, žejen sem, daj mi piti žive vode.

Pa jaz? Me kaj žeja po živem Bogu, ki me edini resnično lahko odžeja? Če me, je na voljo celotna reka. V Jezusovem Srcu namreč valovi vsemogočna reka žive vode, ki teče v naša suha in izčrpana srca. Reka življenja, ki vstopa, prodira in se razliva kot srečna voda po vseh

suhih strugah in kotanjah naše notranjosti, nas preplavlja, prenavlja, vse napolnjuje in prinaša različne sadove: ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blagost, dobrotljivost, zvestobo, krotkost, skromnost, vzdržnost, čistost ...

Ko Gospod Jezus, naš vrtnar, s svojo besedo zasadi, s svojimi žarki razsvetljuje in greje, z vodo življenja pa zaliva naša srca, vse oživi, vzbrsti, ozeleni, vzcveti in obrodi, postajamo rodovitna zeleneča oaza. Nerodovitno pustinjo v naši notranjosti spreminja v bujen vrt, v katerem rastejo vsakovrstne milosti in usmiljenja. Iz ljubezenske povezanosti z Jezusom tudi mi vedno bolj postajamo osebe, ki živijo iz Jezusovega neizčrpnega izvira, in tudi sami postajamo izvir vode, ki teče v večno življenje, zmožni dati žejnemu svetu vodo življenja. Kaj pa vidva pravita, kdo sem? ***Kratka anketa o javnem mnenju, ki jo Jezus izvrši z učenci, je namenjena tudi nama – kdo je za naju Jezus Kristus? Zgolj eden izmed čudovitih prerokov, gurujev, poslancev od zgoraj? Njegova identiteta namreč ne določa zgolj najinega odnosa do njega, pač pa tudi najino identiteto samo. Verjetno bi bil iskren pogovor na to temo čisto na mestu.***

POT LJUBEZNI JE VEDNO POT TRPLJENJA

Pot ljubezni je vedno pot trpljenja. Še posebej to velja za zakonsko ljubezen. Zakonska pot je vedno pot križa. Zakonska ljubezen je ljubezen, ki trpi. Pretiran negativizem? Sploh ne! Prej očitna logika odnosa med dvema ustvarjenima, a odrešenima Božjima otrokoma: človeška narava naju zaznamuje s samoohranitvenim nagonom, ki vztrajno prepričuje, da poskrbim najprej zase. Temu nagonu olja priliva še sila grešnega padca.

Zaradi greha, ki je zapisan v najinem DNK, nikakor ne uspeva izstopiti iz egodrame, kjer sem glavni scenarist, režiser in igralec jaz. Ko v to dinamiko vstopi ljubezen (želeti drugemu dobro zaradi njega samega), je to tako močno sprto s prej opisano logiko, da ni čudno, da boli. Ko ljubiva drug drugega, plujeva proti toku. Vsakič, ko se

zoperstaviva jazu in se odpreva Ti-ju, hote ali nehote zagrizeva v grenko jabolko.

Tega ne moreva zanikati, še manj se temu izogniti. To je, kot rečeno, logika ljubezni, ki trpi. Zato je kristalno jasno, zakaj Jezus takoj po razlagi svoje identitete (mimogrede – ni naključje, da o tem sprašuje učence potem, ko so skupaj molili) pogovor spelje na temo križa. Jezus je križana Ljubezen. In enako, brez prizanašanja, pričakuje od naju: vzemita svoj (zakonski) križ in hodita za menoj. Skupaj s sveto Edith Stein lahko rečeva: *Bolj ko se okoli naju dela tema, bolj morava odpreti srce svetlobi, ki prihaja od zgoraj.*

OPTIMIZEM

Ne glej vedno temnih strani življenja. Ne bodi črnogled.

Tako nimaš več veselja do hrane, ne moreš več spati, si potrt, postajaš bled in bolan.

Poglej na sončno stran življenja in bodi optimist.

Optimizem: najčudovitejši, najcenejši vitamin za dolgo, zdravo in veselo življenje.

Za optimizem potrebuješ zdravega duha, ne pa duha, ki se vedno sprašuje: Kaj mi bo to prineslo? Kaj imam od tega?

Strup za notranji mir je nenehna gonja po novih, vedno bolj prefinjenih užitkih, po vedno več zabave.

Zadovoljstvo, ki potrebuje opoj, vedno nove vzpodbude, ni pravo zadovoljstvo in veselje.

Vse to se končna s steklenico, mamili – zadnjo postajo fitnes centrov in zabaviščnih parkov.

Pravo veselje je mnogo globje.

Pravo veselje prihaja iz duha ljubezni, ki se kot ogenj širi iz Božje ljubezni od srca do srca.

Želim ti takšnega Duha, da te bodo spremljali sreča, mir in zadovoljstvo, košček raja na zemlji.

PREBERI TO MOJE RAZMIŠLJANJE

NI VEČ TAKO KOT JE NEKDAJ BILO

Moj rojstni dan je hvala Bogu minil. Svojim faranom sem hvaležen za molitve in vso pozornost, ki so mi jo izkazali. Življenje pa teče naprej

in sam Bog ve, kdaj bo prišel trenutek, ko se bo potrebno posloviti. Telesno in zdravstveno počutje, ter tudi sama leta govorijo o tem, da na ta trenutek ne bo potrebno več dolgo čakati. Tako pač je. Starejši se moramo umikati mlajšim rodovom.

Po vseh pravilih bi se že moral umakniti v pokoj. Razmere v škofiji so pač takšne, da bi odpoved župniji pomenila, da bi ostala župnija brez duhovnika. Govoril sem o tem z generalnim vikarjem novomeške škofije, ki mi je jasno rekel: »Če bi zdaj eden od duhovnikov umrl, nimamo duhovnika, ki bi ga lahko nastavili. Župnija bi ostala nezasedena«. Kaj pa to pomeni, vidimo pri naših sosedih, ko so večje župnije kot je naša, ostale brez duhovnika. Pomislimo samo na ponosno Dobovo, Pišece, Artiče… Njihova župnišča so prazna. Stvar zdaj rešuje mladi in zagnani brežiški župnik Ivan Šumljak, ki mu pomagata upokojeni župnik Milan in duhovni pomočnik Peter.

Sam tako ostajam na župniji do trenutka, ko bo prišel »božji befel«, ki se mu ne da umakniti. Rad imam to našo župnijo, ki ji služim že več

kot 50 let. Vesel sem, da imam ob sebi nekaj dobrih ljudi, ki mi pri tem delu pomagajo. Zdaj jih ne bom našteval, ker bi bil seznam predolg. Sicer pa prihaja čas laikov, ki bodo morali prevzeti marsikatero nalogo, če hočejo, da se bo versko življenje ohranilo tudi za bodoče rodove.

Resnici na ljubo pa moram povedati, da so tudi stvari, ki niso v redu in bi se dale izboljšati. Ko sem prišel pred 50 leti na župnijo bi lahko vsaj za 90% procentov ljudi rekel, da kot dejavni kristjani pripadajo župniji. Ljudje so se udeleževali nedeljske maše, otrok, ki niso hodili k verouku bi lahko naštel na prste ene roke, na leto je bilo še okoli 20 do 30 krstov, cerkvenih porok od 15 do 20 in civilnih pogrebov skoraj ni bilo. Otrok je bilo toliko, da smo imeli verouk na dveh krajih in za božič in veliko noč se je naša cerkev napolnila. Če je bilo ob mojem prihodu še 450 nedeljnikov pri sv. maši, je zdaj to število padlo na 200.

Zame kot župnika je najbolj boleče dejstvo, da je pri nas vedno več otrok, ki niso krščeni in živijo brez božjega objema. Vedno več je

tudi otrok, ki so sicer bili krščeni, starši pa jih nič več ne pošiljajo k verouku. In to delajo starši, ki sem jih še jaz imel pri verouku. Ti govorijo, da se bo otrok že sam odločil ali bo kristjan ali ne. Človek se lahko odloči samo za stvar, ki jo pozna. Če ne pozna krščanske vere, se tudi zanjo ne bo mogel odločiti. Zato je potrebno tudi versko znanje.

Najtežje bo vprašanje za starše ob njihovem srečanju z Bogom ob njihovi smrti: »Ali ste svojemu otroku pokazali pot do mene? Če mu niste, potem ste vi krivi za njegovo pogubo.« Brez vere ni temelja, ni meje med dobrim in slabim, ni življenjskih kažipotov, ni odgovorov na najtežja bivanjska vprašanja, ni smisla življenja. Tako se lahko mlademu človeku zatemni pred njegovimi očmi in rešitev vidi samo v končanju tega brezmiselnega življenja.

POGUBNE ODLOČITVE

Nekateri iščejo rešitev v mamilih, alkoholu, prezgodnji spolni aktivnosti, v pornografiji, ki izmaliči človeško dostojanstvo, v odvisnosti od mobitelov in njihovi ponudbi. Tako imamo zdaj pred seboj rod, ki ni več sposoben navezovati osebne stike. Ljudje postajajo samozadostni

Včasih smo gledali čudno na romska dekleta in fante, ki so se takoj ob prebujajoči spolnosti še mladoletni odločili za skupno življenje. Danes se

za to odločajo mnogi fantje in dekleta že ob koncu osnovne šole in njihovi starši to mirno tolerirajo. Sadež, ki ga zaužijemo nezrelega nam povzroča težave, podobno velja tudi za spolnost. Odločitev za kontracepcijo pri mladih lahko kaj hitro pripelje do neplodnosti. Čustva so velik božji dar, ki ga nam je Bog dal. Omejena so in ne smemo jih lahkomiselno razmetavati. Lahko nam jih zmanjka, ko bodo ti ljudje stopili v zakon in bo namesto topline vladala hladnost, ki pa prej ali slej pripelje v ločitev. Ali starši kaj govorijo o vsem tem s svojimi otroki?

Včasih kar ne morem verjeti pripovedi naših učencev, ki nam pripovedujejo, kaj vse se dogaja pri njihovih vrstnikih. To so eksperimentiranja spolnosti, nezaželene nosečnosti, splavi. Vse to sprejemajo kot nekaj čisto normalnega. Ali družina še sploh sodi v moderno družbo?

Ali ima družina še mesto v moderni družbi? Da. V sodobnih družbah pogosto ni več moralnih in verskih prepričanj, ki bi jih vsi

sprejemali. Zaradi tega je svet postal skrajno kompleksen. Vsak del resničnosti deluje po lastnih predpisih. To zadeva tudi družino. Cerkev se zavzema za dobro in spoštovanje vsakega posameznega človeka. To povezuje vsa delna področja. Ljudje tudi danes niso nikjer na boljšem kot v družinski življenjski kulturi, ki sloni na visokih idealih in dobrih odnosih. Tam se lahko pokaže in nauči, da so obojestranska pozornost, pravičnost, dialog in ljubezen za uspelo sobivanje pomembnejši kot vse ostalo. Zatorej družina ni samo institucija, ki sodi v moderno družbo, ampak je celo osrednje mesto človekove integracije. Tu nastajajo nujne socialne in človeške predpostavke za državo in za različna družbena področja (npr. gospodarstvo, politiko, kulturo).

Gre za prihodnost našega naroda. Eden naših največjih psihologov in poznavalcev duše slovenskega naroda dr. Anton Trstenjak je dejal: »Padec rodnosti ima svoje ozadje v porabniški družbi, družbi uživanja. Njeno geslo je: čim manj tvegati, se truditi in trpeti…in imeti čim manj otrok. Preprosta ljudstva ne poznajo ne uravnavanja rojstev ne splavov, rojevanja otrok se ne izogibajo. Še pred dobrimi 2000 leti je pri Izraelcih veljalo za posebno znamenje božjega blagoslova, če je ženska lahko rodila. Če ni,

je bila 'prekleta'. Danes si moderne ženske to prekletstvo same kličejo nase. Toda tega nikakor ne smeš povedati, takoj si označen kot nazadnjak. V teh ozirih je moderni človek veliki hinavec. Zgraža se, ko sliši, da kje ubijajo ljudi; ne gane pa klanje še nerojenih otrok. Pa je tudi to zločin. Človek je človek, pa naj bo dolg dva metra ali samo nekaj centimetrov. Ubiti nerojenega naj bi bilo napredno? Naj gre 'napredno' k hudiču«!

TEMA, KI NE SPADA V POLETNI ČAS A JO LE PREBERITE

POGLED KRISTJANA NA ZADNJE SLOVO

Kje so že časi, ko se je smrt dojemala drugače, kot jo ljudje razumejo danes. Smrt je bila ljudem nekaj normalnega. Pomislimo samo črtico, ki jo je napisal pisatelj Janko Kersnik in ji dal naslov Kmečka smrt. Ko je človek nevarno zbolel so poklicani duhovnika. Duhovnik je prišel, bolnemu človeku, podelil sv. odvezo in podelil sv. popotnico ter bolnega človeka pripravil na srečanje z Bogom. Bile so to tolažilne besede povezane s krščanskim upanjem. Po slovo so prišli vaščani, podali bolniku v slovo svojo roko in mu naročili naj v večnosti pozdravi njihove pokojne. Ob umirajočemu človeku se je prebudila humanost, včasih je bil to tudi trenutek sprave in odpuščanja, vse pa je spremljala molitev, ki lahko najbolj človeka pomiri in potolaži. Pokojnik je potem ležal še dva dni v domači hiši, kjer so se lahko ljudje od njega lepo poslovili.

Danes se je to vse spremenilo. Bolan in umirajoč človek je največji revež. Ljudje se ga hitro znebijo in ga pošljejo v bolnišnico, kje navadno umira v veliki osamljenosti med belimi stenami. Bolniško osebje nima časa, da bi mu lahko stalo ob strani. Kako je s tem, sem sam doživel ob umiranju svoje mame. Ko se ji je zdravstveno stanje zelo poslabšalo, je prišla zdravnica in mi svetovala, naj mamo dam v bolnico. Hotela je olajšati moje stanje.

Mama mi je pa že prej rekla, da naj jo ne pošiljam v bolnišnico, ker je preveč let preživela po bolnišnicah. »Nič ne zahtevam od tebe, samo pusti mi, da bom umrla doma«. Rekel sem ji: »Nikamor ne boš šla, tukaj boš in bodi mirna«. Podelil sem ji zakramente za umirajoče. Naredil sem to, kar sem lahko kot duhovnik tisti večer lahko naredil. Tisto zadnjo noč je težko dihala. Dušilo jo je. Večkrat mi je rekla naj odprem okno in večkrat me je prosila naj ji dam vodo. Če bi bila v bolnišnici, ji tega ne bi nihče naredil. Umiranje bi tako bilo še veliko težje. Danes sem pomirjen, ker je umrla v moji prisotnosti.

SOČUTJE NAJVEČJE DEJANJE ČLOVEČNOSTI

Kaj naj mi storimo za težko bolnega ali umirajočega človeka? Najbolj pomembno je, da čuti našo bližino. Umirajočega človeka je strah in si želi bližine ljubljene osebe. Želi si naše ljubezni in sočutja. Zato je prav, da ga primemo za roko, ga božamo po obrazu in mu vlivamo poguma. Povejmo mu, da gre k svojemu nebeškemu Očetu in da ga tam čakata Jezus in Marija.

Pokrižamo ga večkrat. V času umiranja delujejo tudi demonske sile, ki si želijo njegove duše. Zato pokropimo posteljo z blagoslovljeno vodo. Seveda pa obvezno pokličemo duhovnika in to v času, ko je človek še pri zavesti. Duhovnikov obisk bolnika ne bo prestrašil. Duhovnik pride k bolniku kot prijatelj, ki moli tudi za telesno ozdravljenje in mu da odvezo od njegovih grehov. V takih trenutkih mu lahko podeli tudi popolni odpustek z besedami: S papeževim pooblastilom ti podelim oproščenje vseh grehov in popolni odpustek v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen. Hudobnega duha poslušamo, če si ne želimo duhovnika ali ga bližnji ne pokličejo. Zato mora vsak kristjan že za časa svojega zavestnega življenja naročiti domačim, da v težki bolezni pokličejo duhovnika.

KAJ JE POTREBNO NAREDITI OB SMRTI

Ko človek umre se pokliče zdravnika, da ugotovi smrt. Včasih so to naredili mrliški ogledniki. Zdaj to naredi zdravnik. Prav je, da ob smrti ne jočemo vpričo pokojnika. Psihologi pravijo, da človek še nekaj ur po smrti čuti in pretirano jokanje še bolj obtežuje njegovo poslavljanje. V tistih trenutkih je najbolj pomirjajoča molitev. Če človek umrje na domu bomo seveda poklicali pogrebno službo. S tem

pa ne hitimo, ker je prav, da se pokojnik vsaj ohladi. So primeri, ko domači želijo, da se pokojnika takoj znebijo.

Če bo cerkveni pogreb je potrebno čimprej obvestiti duhovnika in to naj storijo domači. Bili so primeri, ko tega niso storili in nisem do konca vedel ali bo pogreb cerkven. Navadno me o smrti tudi obvesti pogrebna služba in se že takrat načelno dogovorimo o dnevu in uri pokopa. To pa ni dovolj, oglasiti se morajo osebno domači ali njihovi zastopniki tudi v župnišču. Pri nas ni pogrebov ob četrtkih v času šolskega pouka, ker imamo takrat verouk in pogrebi tudi niso zaželeni ob nedeljah.

PRI NAS JE POGREB OBVEZNO S SLOVESOM V CERKVI

V naši župniji se držimo stališča, da pri pogrebih ne delamo razlik. To pomeni, da se od pokojnika poslovimo pri mrliški vežici in s sv. mašo v cerkvi. Molitev je še edina stvar, ki nas poveže s pokojnikom in je najbolj koristna za večni pokoj njegove duše. Bilo je sicer nekaj primerov, ko so naročniki izrazili zahtevo, da se izključi slovo v cerkvi in da bi bil pogreb samo od mrliške vežice do groba. Na te zahteve ne pristajamo, ker je to omalovaževanje duhovnika in krščanske vere. V takšnem primeru naj se domači odločijo za civilni pogreb brez spremstva duhovnika. Duhovniki nočemo biti samo neki okrasni privesek na pogrebu.

NABIRKA PRI POGREBNI MAŠI

Odkar sem župnik na Čatežu je nabirka pri maši za poravnavo stroškov cerkvenega pogreba. Ti znašajo okoli 200 evrov. Ta navada je

unikum v naši škofiji in pogrebcem je tako dana možnost za solidarnost. Včasih se nabere dovolj, včasih tudi ne. To je odvisno od domačih in velikodušnosti udeležencev. Bil je primer, ko je bilo v pušici samo nekaj kovancev, pri »plačilu« pogreba pa mi je mož takole rekel: »Doma smo

sklenili, da ne bomo nič dali v pušico, bomo že potem dodali, če se bo nabralo premalo«. Malo čudna filozofija od ljudi, ki so bili dokaj premožni. Tako se pri nas cerkveni pogreb ne plača, nekateri pa kljub temu dajo neko vsoto denarja za cerkvene potrebe, kar seveda pozdravljam. Tisti, ki želi sam plačati pogrebne stroške to lahko naredi, nihče pa ne more prepovedati, da bi se pobiralo na pogrebu ali pri poroki.

NA MESTO CVETJA, MAŠE ZA POKOJNIKA

Danes je vedno več osmrtnic, ko domači odklanjajo sveče in cvetje in svetujejo, da se morebitni dar namesto cvetja daruje za svete maše ali v korist domače župnijske cerkve ali drugi dober namen. Cvetje hitro oveni in sveče zgorijo, pokojni pa nima od tega nič. Koristi imajo samo trgovci. To so nekateri naredili tudi pri nas in sem jim hvaležen. Cerkve lahko vzdržujemo z darovi vernikov. Znano je, da so novo cerkev v Grosupljem zgradili z denarjem, ki so ga ljudje darovali ob pogrebih in da smo pri nas lahko kupili lep mašni plašč z denarjem, ki je bil darovan ob pogrebu neke mame. Pri vsaki pogrebni maši povemo, kdo je daroval za svete maše ali dal dar za cerkvene potrebe.

SPODOBI SE, DA BI VSAJ OTROCI IN BLIŽNJI SORODNIKI DAROVALI ZA MAŠE

Kot vidite so pri nas pogrebi, kjer je darovanih veliko maš in to je hvalevredno. Blagor tem pokojnim, ker se bo zanje veliko molilo in se jih spominjalo. Sam menim, da bi se spodobilo, da bi za maše pri pogrebu dali vsaj otroci pokojnika, njihovi vnuki ter bližnji sorodniki. To so si pokojni zaslužili in so vredni naše ljubezni in pozornosti. Kar nekaj pogrebov je bilo, ko ni bilo naročene nobene maše. Kje je tukaj naša vera in ljubezen? Tudi pogrebi so lahko najlepše ogledalo naše vernosti in humanosti. Prav bi bilo, da se naročijo tudi obletne maše, kar nekateri radi storijo, drugi pa kaj hitro pozabijo na svoje pokojne.

OBHAJILO PRI POGREBNI MAŠI

Hvalevredno bi bilo, da bi pri pogrebni maši tudi prijeli obhajilo in ga darovali za pokojnika. Seveda pa smejo pristopiti k obhajilu samo tisti, ki so duhovno pripravljeni. Človek, ki ne hodi k maši, niti ne gre k spovedi, vsaj za božič in veliko noč, živi v neurejenem zakonu, ne sme pristopiti k obhajilu, kar se pogosto zgodi. Pri pogrebni maši ali tudi v drugih primerih se gre v vrsto za obhajilo takoj, ko gre duhovnik k tabernaklju po hostije. Duhovnik ne more čakati, kar se je že nekajkrat zgodilo in potem so se ljudje čudili, ko sem se obrnil.

Pozdravljam tiste, ki čutijo ob smrti pokojnika potrebo, da opravijo spoved. Radi bi darovali za blagor pokojnikove duše sv. obhajilo s čisto dušo, kar je največji odraz ljubezni do pokojnika. Sam sem vedno pripravljen spovedati vsakega, ki me zaprosi. To nekateri tudi naredijo. V tem se kaže naša resnost, pieteta in naša vera.

TEMA O KATERI NERAD GOVORIM,TA PA JE DENAR

O denarju nič rad ne govorim in najrajši bi videl, da bi se s temi materialnimi potrebami ukvarjali drugi. Dejstvo pa je, da na naš naslov prihajajo položnice, ki jih je potrebno poravnati. Veliko je tudi reči, ki jih bilo potrebno obnoviti in vzdrževati. Hvaležen sem vsem tistim dobrotnikom, ki mi pri tem pomagate in pokažete svojo velikodušnost. Župnija se vzdržuje samo s prostovoljnimi prispevki. To velja še posebej za našo župnijo, ki nima nobenega premoženja.

Boli me pa neki klavrni odnos nekaterih, ko vsako nedeljo dobimo v pušico veliko število kovancev po 1, 2, ali 5 centov. Teh kovancev je na tisoče pri meni in jih nihče ne mara. Na banki se mora plačati provizijo, če jih hočemo naložiti na bančni račun. Zato bi lepo prosil, da teh kovancev ne mečete v pušico, ker se s tem pokaže klavrn in nespoštljiv odnos do Boga. Le kaj bi ti rekel, če bi ti nekdo dal en cent ali pa raztrgan, zmečkan in nič vreden bankovec. Za Boga pa mislimo, da je vse dobro. S kakšno mero merite s tako se vam bo odmerilo pri naši končni sodbi, ko bomo stopili pred svojega nebeškega Očeta. Danes še romski otrok ni zadovoljen z enim evrom. Pri nekem pogrebu smo celo dobili ponarejen bankovec in pobiralec je videl, kdo ga je dal. Sramota za tega človeka. Seveda nič ne zamerim človeku, ki je ubog in denarja nima. Takšen le najprej poskrbi za svoje preživetje. Tisti pa, ki ima službo, premoženje se zanj spodobi, da daruje svoj dar. To kristjanu nalaga celo peta cerkvena zapoved, ki pravi: Po svojih zmožnostih podpiraj Cerkev v njenih gmotnih potrebah.

OTROCI IN ODRASLI

Pravimo, da so otroci srečni. Pravimo, da nimajo skrbi. Drži. Toda preveč je izjem: otroci, ki so izgubili srečo, ker so jim vzeli varnost, ker so jih kot buldožerji pregazili nasilni odrasli.

Nisi imel nikoli občutka, da se otrokom pogosto zazdi vedenje odraslih komično?

Ko imajo veliki ljudje medsebojne opravke, gre običajno za številke.

Sprašujejo, koliko kdo zasluži, koliko ima, koliko izpitov je opravil, koliko zvez ima ...

Ko gre za hišo, rečejo: »Dva milijona.« In takoj vedo, za kakšno hišo gre.

Če pa otroku pripoveduješ o prijatelju, te bo vprašal:

Se lahko z njim igram? Zna pripovedovati dobre zgodbe? Zna žvižgati?

In če mu govoriš o hiši, te bo vprašal po njeni barvi, rožah na oknu,

in če golobi sedijo na strehi. Odrasli tega ne dojamejo. Takšni pač so.

»Zato morajo imeti otroci veliko potrpljenja z odraslimi,« pravi Mali princ.

DEJANJE, KI ME JE GANILO

Za duhovnika je eno od najlepših opravil priprava otrok za prvo obhajilo. V teh letih so otroške duše sprejemljive za vse lepe stvari. Otroci znajo začutiti, kdo jih ima resnično in da je to prav Jezus, prijatelj otrok. Še posebej je duhovnik vesel, da pri tej pripravi pomagajo tudi starši, ki gredo z otrokom k nedeljski maši. Tak zgled je za otroka nadvse pomemben. Otrok bo ohranil vero samo v primeru, če bo videl svojega očeta in mamo moliti, obiskovati sv. mašo in lepo govoriti o veri. To so korenine otrokove vere. Kaj se zgodi, če teh korenin ni, pa vidimo že pri vsakem drevesu, če mu odsekamo korenine.

Vesel sem bil letošnjega prvega obhajila. Otroci so se nanj pripravljali z devetdnevnico, s. Katarina mi je pomagala s petjem in organizacijo. Pozorno sem prisluhnil zahvalnim besedam ob koncu sv.

maše. Najbolj sem bil pa vesel, ko je eden prvoobhajancev po končani slovesnosti prišel v zakristijo in me močno objel. Še kamen bi bil ganjen, če bi nekaj takšnega doživel. To je tisto, kar me že kot starega duhovnika zavezuje, da imam rad otroke in jih po svojih skromnih močeh pomagam pri rasti njihove krščanske vere.

ZGODBA: PRED KOM POKLEKAMO

Otroci so z babico in dedkom gledali stare albume z družinskimi fotografijami. To jih je vedno zanimalo, posebej pa še zgodbe, ki sta jih ob tem pripovedovala. Na neki zelo stari črno-beli fotografiji so bili šolarji v razredu, pred tablo pa je stala stroga učiteljica.

»Koga je učila ta učiteljica, ki tako hudo gleda?« je zanimalo Urško.

»Tukaj je vaš dedek, kaj ga ne spoznate!« se je smejala babica. »Malo mlajši je še bil in več las je imel.«

Tudi dedek se je smejal in povedal, da je bila ta učiteljica prvega razreda res zelo stroga. Najbolj pa je bila jezna na otroke, ki so hodili v cerkev. Zanje si je vedno izmišljala čudne kazni.

»Si tudi ti bil kdaj kaznovan?« je vprašal

Miha. »O, ja, pa še kolikokrat sem klečal v kotu, tudi na koruzi, tako da sem imel včasih čisto modra kolena.«

Miha ni mogel razumeti: »Kako si lahko to mirno prenesel? Jaz že ne bi hotel klečati!«

Dedek je otrokom kar dolgo razlagal, da je danes drugače – takrat pa otroci niso imeli izbire: takšne kazni so bile nekaj vsakdanjega. Četudi bi se tam v kotu pri tabli najrajši razjokal, je moral to junaško prenesti. Ko je povedal doma, so ga vedno potolažili, da pač mora potrpeti, da mine prvi razred; potem bo pa že boljša učiteljica. In naslednje leto je res bilo veliko bolje!

»Naš kaplan Pavle pravi, da klečimo samo pred Bogom, pred ljudmi nam ni treba,« je rekel Jure. »Tako smo se pogovarjali zadnjič pri verouku.«

»Vidiš, to je tudi meni rekla mama, ko sem moral v šoli klečati; pa mi je razložila, da se nekateri ljudje delajo za male bogove in mislijo, da moramo tudi pred njimi klečati. Rekla mi je tudi, naj molim za svojo učiteljico, da bi ji Bog razsvetlil pamet,« je dedek pripovedoval svojim vnukom. »Danes že ne bi pred nikomer pokleknil, takrat pa sem moral, če sem hotel izdelati razred.«

»Zakaj pokleknemo samo v cerkvi?« je vprašala Urška.

»Seveda, pokleknemo zato, ker počastimo Jezusa v tabernaklju,« je razložil dedek.

Urška pa je bila od težkih besed čisto zmedena:

»Lepo počasi, prosim. To že vem, kje je tabernakelj. Samo kaj ta čudna beseda pomeni?«

»Urška, tabernakelj je tista omarica na oltarju, ki se vsa sveti v zlatem. V latinščini pomeni kočico – in to je res mala hišica za Jezusa,« ji je razložil dedek. »Pred Jezusom poklekne duhovnik, ko pride pred oltar – in ko ga zapusti. Pa tudi verniki pokleknemo, preden sedemo v klop ali ko gremo mimo glavnega oltarja. Če težko pokleknemo, se lahko tudi priklonimo.«

In Urška si je oddahnila: »Zdaj pa razumem: Jezus je vedno z menoj – ampak ko pridem na njegov dom, ga še posebej pozdravim. Babi, vidiš, tudi ti vedno misliš na mene, ampak ko pridem k tebi, te vedno pozdravim, ni tako! Samo pokleknem pa ne pred teboj!«

SPOROČILA IN OZNANILA

V božjega otroka je bila pri sv. krstu prerojena Manca Majzelj, tretji otrok Petra in Špele Majzelj iz Vel. Malenc. Čestitamo staršem za odprtost življenju.

****

V zadnjem času smo se poslovili od Alojza Tomšeta, iz Cerine. Star je bil 63 let. Zanj je bilo darovanih 6 sv. maš. Na Vel. Malencah smo položili v grob dolgoletnega ključarja sv. Martina Ivana Škofljanca starega 90 let. Zanj je bilo darovanih 13 sv. maš in sorodniki so darovali dar za cerkvene potrebe. Iz Žejnega je bila doma Marija Galič stara 89 let. Zanjo je bila darovana 1. sv. maša. Na Podgračenem je bil doma Budič Vladimir, star 68 let. Zanj je bilo darovanih 6 sv. maš. Naj počivajo v miru. Vsem tistim, ki ste darovali za svete maše in cerkvene potrebe se najlepše zahvaljujem.

PRAZNIK SV. REŠNJEGA TELESA

V četrtek, 19. junija, obhajamo zapovedan praznik SV. REŠNJEGA TELESA IN KRVI. Sv. maši bosta ta dan ob 8.00 dopoldan in zvečer ob 19,00. Ta dan ne opravljamo težaških del in se udeležimo tudi sv. maše.

Praznik Rešnjega telesa nas vsako leto vabi, da obnovimo čudenje in veselje za čudoviti Gospodov dar, evharistijo. Sprejmimo jo s hvaležnostjo, ne pasivno, iz navade. Ne smemo se navaditi evharistije in se obhajati, kakor iz navade! Vsakič, ko se približamo oltarju, da bi prejeli obhajilo, moramo obnoviti naš 'amen' Kristusovemu telesu. Naj bo to 'amen', ki prihaja iz srca, iz prepričanja. Živi Jezus je, ki mi prihaja dati moč za življenje. Ne navadimo se! Vsakič naj bo, kot bi bilo to naše prvo obhajilo.

****

V nedeljo 22. junija je zunanja slovesnost praznika sv. Rešnjega Telesa. Sv. maši bosta ob 8 in 10. Po maši ob 8,00, bo slovesna telovska procesija Sv. Rešnjega telesa. Sodelujte pri njej, da si izprosimo Božjega blagoslova. NABIRKA TE NEDELJE JE NAMENJENA ZA NAŠA ORGANISTA IGNACA IN JURETA. S SVOJIM DAROM BOMO POKAZALI, DA CENIMO NJUNO DELO.

****

Praznik apostolov PETRA IN PAVLA, bo v nedeljo 29. junija. Svete maše bodo na Čatežu ob 8,00 in 10,00, na STANKOVEM bo sv. maša ob 11,00.

****

DAN DRŽAVNOSTI bo 25, junija. Kot običajno bo tudi letos sv. maša na Sv. Vidu ob 20,00. uri. Naša zgodovina je čudež preživetja kot naroda, ter da smo že več kot tri desetletja samostojna država sredi razburkane evropske zgodovine, vse to je lahko priložnost za hvaležnost, da imamo krščanske korenine, kar je odločilno prispevalo, da danes živimo v samostojni državi Sloveniji.

ČATEŠKI PRVOOBHAJANCI

18. maja 2025 so k prvemu sv. obhajilu pristopili sledeči fantje in dekleta. Majzelj Jaka – Vel. Malence, Žan Oštrbenk- Žejno, Tilen Simčič- Žejno, Tomše Martin- Cerina

Ela Hribar - Dvorce, Ema Kostadinovski - Mrzlava vas, Eva Kramar - Brežice, Julija Novak, - Žejno, Julija Povh - Žejno, Ana Slakonja -Cerina, Kim Zagode - Brežice, Sara Zorčič - Vel. Malence.

Največ prvoobhajancev je dala vas Žejno, ki se ponaša z velikim številom otrok. Bog blagoslavljaj njihove otroke in njihove starše.

Starše lepo prosim, da bi otroci tudi med počitnicami radi prihajali k sv. maši. Nekateri med njimi so se odločili, da bodo pri maši ministrirali, zato jih le spodbujate k temu lepemu opravilu.

PRVOOBHAJANCI S SVOJIMI STARŠI

Avtor vseh prvoobhajilnih slik je Studio foto Ivanšek

Glasilo Sopotnik izdaja župnija Čatež ob Savi. Piše, ureja in zanj odgovarja Jože Pacek, župnik